

ΚΩΣΤΑΣ ΑΚΡΙΒΟΣ

ΓΑΛΑ ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ

Διαβάστε ένα απόσπασμα από το βιβλίο

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

1993-2018

μεγαλώνουμε διαβάζοντας

www.metaximio.gr

Φωτογραφία: Κυριάκος Παπαγεωργίου

Ο **Κώστας Ακρίβος** (Γλαφυρές Βόλου, 1958) έχει εκδώσει δεκαπέντε αφηγηματικά βιβλία και πήρε μέρος σε συλλογικές εκδόσεις, ανθολογίες, καθώς και στη συγγραφή δύο σχολικών εγχειριδίων. Μυθιστορήματά του έχουν μεταφραστεί στη Γερμα-

νία, την Ελβετία, την Ιταλία και την Πολωνία, ενώ διηγήματά του σε αρκετές άλλες ευρωπαϊκές γλώσσες. Από το 1983 δίδαξε φιλολογικά μαθήματα στο Γυμνάσιο και το Λύκειο. Συνεργάστηκε με το ΕΚΕΒΙ στα προγράμματα *Λέσχες Ανάγνωσης και Συγγραφείς στα Σχολεία*. Το 2013 παρουσιάστηκε στο Ιμαρέτ Καβάλας το θεατρικό έργο του *Ο γηραιός πατήρ μου* από το φεστιβάλ Φιλίππων-Θάσου, σε σκηνοθεσία του Θωδωρή Γκόνη. Διύθυνε τη σειρά *ΜΙΑ ΠΟΛΗ ΣΤΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ* και ήταν ο συντονιστής της διαδικτυακής λέσχης ανάγνωσης *ΜΕ ΑΝΟΙΧΤΑ ΒΙΒΛΙΑ*. Είναι μέλος της Εταιρείας Συγγραφέων.

Κώστας Ακρίβος

Γάλα μαγνησίας

9 786180 316292

Τιμή: 16,60 ευρώ
Isbn: 978-618-03-1629-2
Σελίδες: 312

ΚΩΣΤΑΣ
ΑΚΡΙΒΟΣ
ΓΑΛΑ
ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΤΙ ΕΓΡΑΨΕ Ο ΤΥΠΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΩΣΤΑ ΑΚΡΙΒΟ ΚΑΙ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ

Για το Πανδαιμόνιο

Ένα μυθιστόρημα ερωτικό, αστυνομικής πλοκής, με ιστορικό υπόβαθρο. Περισσότερο βλάσφημο από τη ροϊδεια «Πάπισσα Ιωάννα», αφού το ανοσιούργημα λαμβάνει χώρα στο Άγιον Όρος. Συναρπαστικότερο από «Το Όνομα του Ρόδου», μια και το απόκρυφο χειρόγραφο που εντοπίζεται στη μοναστική Βιβλιοθήκη δεν αφορά έριδες της Καθολικής Εκκλησίας αλλά την επανάκτηση της Βασιλεύουσας. [...] Και ως επιστέγασμα, ένα μυθιστόρημα πλήρες μορφικών τεχνασμάτων.

Μάρη Θεοδοσοπούλου, *Το Βήμα της Κυριακής*

Για Τα τελευταία νέα από την Ιθάκη

Ο ρυθμός, η μελωδικότητα, η ποίηση γίνονται στο βιβλίο αυτό η ραχοκοκαλιά της αφήγησης, κρατούνε τον εσωτερικό σφυγμό του λόγου. Στο τραγούδι και στην ποίηση συναντιέται ο Οδυσσέας με τον κόσμο, ένας Οδυσσέας οικουμενικός, αυτή τη φορά. Ό,τι και να θέλουμε να μας πούνε τα «Τελευταία νέα από την Ιθάκη» μας το λένε τραγουδιστά.

Μαγδαληνή Θωμά, www.vakxikon.gr

Για το Κίτρινο ρώσικο κερί

[...] Ο Ακρίβος κάνει μεγάλη οικονομία δυνάμεων και πετυχαίνει οπωσδήποτε ένα πολύ πυκνό αποτέλεσμα. [...] Εκείνο που έχει, νομίζω, τη μεγαλύτερη σημασία είναι οι ίδιες οι επιστολές: με γλώσσα φυσική και αβίαστη, με ύφος που διαφοροποιείται ανάλογα με τον εκάστοτε αποστολέα, καθώς και με πολύ προσεγμένη αλληλοδιαπλοκή και δραματοουργία, αποτελούν οπωσδήποτε την ισχυρότερη σύσταση, αλλά και το καλύτερο μέρος του βιβλίου.

Βαγγέλης Χατζηβασιλείου, *Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία*

Ο Θεόκλητος το 'πε και το 'κανε.

Το επόμενο Σάββατο ξυπνήσαμε από τις πεντέμισι το πρωί, χωρίς όμως γκρίνιες και μουρμούρα αυτή τη φορά. Μισή ώρα αργότερα μπήκαμε στο πούλμαν που μας περίμενε έξω από το οικοτροφείο. Λίγες μέρες νωρίτερα είχε ειδοποιήσει το Μπουλντόγκ για την «επιμορφωτική εκδρομή», άρα οι απουσίες θα ήταν δικαιολογημένες – αυτό πιο πολύ έκαιγε τον Αχιλλάκο, που είχε φτάσει στο όριο μετά την τριήμερη καμπάνα.

Την πρώτη στάση την κάναμε στα Τέμπη. Την ώρα που περνούσαμε από την κρεμαστή γέφυρα, αρχίσαμε να χοροπηδάμε για να δούμε αν κάτι φοβητσιάρηδες θα τα κάνουν πάνω τους. Στην Αγία

Παρασκευή δεν μπήκαμε να ανάψουμε κερί, γιατί δεν θέλαμε να χαλάσουμε ούτε πενηνταράκι απ' το χαρτζιλίκι. Μας πήρε πρέφα ο Θεόκλητος, αλλά δεν είπε τίποτα. Μονάχα όταν ανοίξαμε δίπλα στο ποτάμι τις σακουλίτσες με το κολατσιό ήρθε και στάθηκε από πάνω μας.

«Όλα εντάξει; Περνάτε καλά;»

Τέτοιος άνθρωπος. Ούτε φωνές ούτε μαλώματα.

Ο Θεόκλητος είχε φροντίσει και για τα τραγούδια. Στην αρχή σπαστήκαμε με την κλασική μουσική, ύστερα από λίγο όμως έβαλε κασέτες με τον Μπιθικώτση, τη Γαλάνη, τον Μητσιά και τραγούδια του Χατζιδάκι – εδώ κοιταχτήκαμε με τον Μικ. Εκεί όμως που τα χάσαμε ήταν μόλις ακούσαμε το «Όταν πηγαίναμε μαζί σχολείο». Εμένα, βέβαια, μου έπεσε αμέσως η διάθεση. Γύρισα τα μάτια έξω και δεν μιλούσα. Τελικά, το πήρα απόφαση. Δεν θα άφηνα τα κωλοπολιτικά να χαλάσουν τη σχέση μου με την Αμαλία!

Λίγες ώρες αργότερα το λεωφορείο πέρασε μέσ' από περιβόλια με ανθισμένες ροδακινιές και πήρε να ανεβαίνει στο βουνό. Στις τέσσερις το απόγευμα φτάσαμε τελικά στην Παναγία Σουμελά. Οι παπάδες

μάς περίμεναν και αμέσως μας πήραν να πάμε να προσκυνήσουμε τη «θαυματουργή εικόνα της Παναγίας». Ύστερα μας τακτοποίησαν στους θαλάμους που ήταν για τους προσκυνητές. Επειδή τα κρεβάτια δεν έφταναν, θα κοιμόμασταν δύο δύο. Πλάκα είχε. Το βράδυ μάς έδωσαν να φάμε χόρτα μαγειρεμένα με τηγανητά αυγά. Αν και ξενηστικωμένοι, ούτε που τα αγγίξαμε. Ο Σώτος όμως έγλειψε το πιάτο του και ύστερα έφαγε και του διπλανού. Το βράδυ έπεσε γερός μαξιλαροπόλεμος. Κάναμε τόση φασαρία, ώστε γύρω στα μεσάνυχτα ήρθε ξεμαλλιασμένος ένας από τους παπάδες και μόνο που δεν μας έβρισε.

Την αδερφή μου στη Θεσσαλονίκη δεν μπόρεσα να τη δω. Της τηλεφώνησα, αλλά δυστυχώς είχε εφημερία στο νοσοκομείο. Με το πούλμαν γυρίσαμε όλη την πόλη. Λευκός Πύργος, Μουσείο, Άγιος Δημήτριος, Πάνω Πόλη... Ωραία ήταν. Το απόγευμα πήγαμε σ' ένα πάρκο κοντά στην παραλία και παίξαμε μπάλα. Κάποια στιγμή είδαμε να καταφτάνουν πέντ' έξι παιδιά. Όταν τελειώσαμε και ετοιμαζόμασταν να φύγουμε, μας ρώτησαν τι ομάδα είμαστε. Αυτοί ήταν Παοκτζήδες.

«Εσείς;»

Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε η σφυρίχτρα, ήταν ώρα να φύγουμε. Θα είχαμε απομακρυνθεί κάμποσα μέτρα, όταν ο Αχιλλάκος γύρισε και τους φώναξε:

«Ο Κούδας είναι δικός μας! Έχει υπογράψει στον Ολυμπιακό!».

Ευτυχώς ο οδηγός είχε βάλει μπροστά και έτσι δεν μας πρόλαβαν. Αυτό ήταν και το μόνο επεισόδιο που είχαμε σ' εκείνη την εκδρομή.

Δεν προλάβουμε να πατήσουμε το πόδι μας στο οικοτροφείο και πρωί πρωί μάθαμε τα άσχημα νέα: γύρισε ο διευθυντής.

Ο Θεόκλητος μας αποχαιρέτησε στο μεσημεριανό φαγητό. Είπε πόσο χάρηκε που μας γνώρισε και «συνεργάστηκε» μαζί μας, ότι είμαστε «όλοι καλά παιδιά» και ευχήθηκε να πάμε μπροστά στη ζωή μας. Δεν θα έφευγε από την πόλη, θα αναλάμβανε καθήκοντα ιερέα στους Αγίους Αναργύρους στο Καπακλί. Όποτε θέλαμε, να πάμε να τον συναντήσουμε εκεί. Αλλά κι αυτός με κάθε ευκαιρία θα ερχόταν να μας βλέπει για να μαθαίνει τα νέα μας.

Μόλις τελείωσε, έγινε για λίγο σιωπή. Ύστερα, λες και ήμασταν συνεννοημένοι, αρχίσαμε να χτυπάμε παλαμάκια. Δεν ξέραμε πώς αλλιώς να του πούμε

«ευχαριστώ» για το πόσο καλά περάσαμε μαζί του. Ο διευθυντής, από δίπλα, είχε γίνει μπουρλότο. Μάλλον θα του ξανάβγαιναν οι αιμορροΐδες. Το βράδυ στο παρεκκλήσι ο διάκος είπε πως δεν θέλει να ακούσει αντίρρηση: θα λέγαμε τις προσευχές και τα τροπάρια που λέγαμε παλιά.

Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη... Περνούσαν οι μέρες και πλησιάζαμε στο τέλος του σχολικού έτους.

«Άντε να τη σκαπουλάρουμε και φέτος! Μια χρονιά έχει απομείνει...»

Είχε δίκιο ο Μπράσκας. Όμως αυτός είχε τον γαϊδαρό του δεμένο με το που θα τέλειωνε το σχολείο, τον περίμεναν τα καράβια. Εγώ, αν ήθελα νομικές και δικηγοριλίκια, έπρεπε να το πάρω απόφαση και να στρωθώ στο διάβασμα. Μια κουβέντα ήταν αυτή.

Την Παρασκευή την τελευταία ώρα μάς πέταξε έξω η Μοζαμβίκη. Έπιασε πάνω μου το χαρτί που γύριζε από χέρι σε χέρι και έγινε Βεζούβιος.

ΤΑ ΝΕΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΑΙΓΥΠΤΙΟΣ: Αλί Μουπέφτι

ΓΕΡΜΑΝΟΣ: Βάλτον Μπρος

ΡΩΣΟΣ: Ποπόφ Βρομοκολάροφ

ΟΥΚΡΑΝΗ: Τατιάνα Πηγαδομούνοβα

ΚΙΝΕΖΟΣ: Ψω Λα Κι

ΕΓΓΛΕΖΟΣ: Τζον Χώστον

*ΙΣΠΑΝΟΣ: Δον Χοσέ Μαλακουέλα ντε λα Πιάστα
Κούνατα και Κάντα μας Αέρα*

ΙΤΑΛΟΣ: Αλμπέρτο Μασταξύνι

ΓΑΛΛΟΣ: Ζαν Πουσιέ

ΤΟΥΡΚΟΣ: Ψωλάμπεης Χυσάν

ΓΙΑΠΩΝΕΖΟΣ: Σουγαμώ Τομαγαζάκι

Γλιτώσαμε την αποβολή, όμως το κάρφωμα έπεσε την ίδια κιόλας μέρα: στέρηση εξόδου το Σαββατοκύριακο. Για να μου φύγει η ζοχάδα, πήγα και πήρα το Ο Χριστός ξανασταυρώνεται, που το 'χαν στη βιβλιοθήκη γιατί το νόμιζαν χριστιανικό. Την έπεσα στο κρεβάτι και δεν σηκώθηκα μέχρι το βράδυ της Κυριακής, όταν άρχισαν να έρχονται οι εξοδούχοι. Κάποια στιγμή είδα να πλησιάζει στο κρεβάτι μου ο Σώτος.

«Αυτό για σένα!»

Ήταν ένας άσπρος φάκελος αλληλογραφίας γυαλιστερός. Τον άνοιξα να δω τι μαλακίες ή απειλές έγγραφε για μας το ούφο.

Ο Αιμίλιος Παναγιωταράκος διά την ονομαστικήν του εορτή σάς καλεί σπίτι του (Αργοναυτών 56) το ερχόμενο

Σάββατο στις 9 το βράδυ. Εάν το επιθυμείτε, μπορείτε να συνοδεύεστε.

Η πρόσκληση ήταν γραμμένη με καλλιγραφικά γράμματα, μάλλον από γυναικείο χέρι. Λες ο Σελαβής να είχε βρει φιλενάδα και να 'θελε τώρα να μας τη μοστράρει;

Σκέφτηκα να ειδοποιήσω την Αμαλία, θα ήταν μια καλή ευκαιρία να τα ξαναβρούμε.

Πήγα και μίλησα στον Μικ. Αποκλείεται. Δεν είχε τι να φορέσει, δυο μπλουζάκια είχε όλα κι όλα, που τα άλλαζε μέρα παρά μέρα· βλέπεις, τα λεφτά για ρούχα είχαν γίνει κασετόφωνο. Ο Αχιλλάκος, πάλι, είχε δώσει τον λόγο του στη Στριγκλίτσα πως θα πήγαινε να περάσει το Σαββατοκύριακο μαζί τους – τα ξανάβρισκαν σιγά σιγά με τον πατέρα του. Όσο για τον Μπράσκα, ούτε να το ακούσει. Και μόνο που θα 'τρωγε στη μάπα για ένα δώρο και βάλε τον κολλητό του Σελαβή, του ερχόταν αναγούλα. Μήπως να μην πήγαινα κι εγώ;

Βγήκα από το ασανσέρ μουδιασμένος και χτύπησα το κουδούνι. Μου άνοιξε η μητέρα του.

Ξανθιά, με ταγέρ, κραγιόν, τα μαλλιά της χτενισμένα σε κομμωτήριο. Τέτοια μάνα πρώτη φορά έβλεπα. Ψέλλισα το όνομά μου και της έδωσα το κουτί με τις πάστες.

«Μου έχει μιλήσει ο Αιμίλιος για σένα. Εσύ που θέλεις να γίνεις δικηγόρος, ε;»

Να ανοίξει η γη να με καταπιεί. Είπε και κάτι άλλο που δεν το πολυάκουσα, κάτι σαν «μελλοντικός συνάδελφος», και με πέρασε μέσα.

Το διαμέρισμα δεν ήταν δικό τους, νοικιασμένο το είχαν, όμως παντού γύρω έβλεπες μοντέρνα έπιπλα και απ' το ταβάνι κρέμονταν φωτιστικά που έμοιαζαν με τους πολυέλαιους που είχαμε στον Άγιο Αχίλλειο στο χωριό. Από την ανοιχτή μπαλκονόπορτα φαίνονταν η θάλασσα και τα καράβια.

«Συμμαθητής του γιου μου κι εσείς;»

Η φωνή του ράγιζε κρύσταλλα. Δεν ρωτούσε, ήταν σαν να διέταζε. Ψηλός, κοντοκουρεμένος, το μουστάκι του μια ποντικοουρά στο πάνω χείλι. Έσφιξε το χέρι μου για να δει αν μπορούσε να το σπάσει. Από πίσω έσκασε μύτη ο Σελαβής.

«Καλώς τον!» Και καπάκι, λίγο ξαφνιασμένος: «Γιατί μόνος σου, mon ami;».

Χαμογέλασα σαν χάννος και του είπα τα χρόνια πολλά. Όμως τι εννοούσε; Ότι δεν πήγα με κάποιον από τους κολλητούς μου ή μήπως...;

Σήμερα παραήταν σένιος. Φορούσε γαλάζιο μπλουζάκι, από κείνα που είχαν ένα κροκοδειλάκι για σήμα, η χωρίστρα στην τρίχα, το παντελόνι άσπρο κολλητό και στο χέρι μόστραρε η καινούργια ρολογιά – μάλλον δώρο απ' τους γονείς του. Μ' έπιασε από τους ώμους.

«Χαίρομαι που δεν αρνήθηκες την πρόσκληση. Θα περάσουμε φίνα, θα δεις».

Μύριζε κολόνια. Με την άκρη του ματιού είδα πως είχε ξυριστεί.

Από το τμήμα μας ήμουν μονάχα εγώ. Όλοι οι άλλοι ήταν ή από τη δική του τάξη ή από το Β' Αρρένων και τα ιδιωτικά. Ο Σώτος, στο μεταξύ, μπαινόβγαινε λες και βρισκόταν σπίτι του. Βούλιαξα σ' έναν καναπέ. Τώρα το 'χα σκυλομετανιώσει που δέχτηκα και πήγα. Με την πρώτη ευκαιρία θα 'βρισκα μια ωραία δικαιολογία και θα γινόμουν Λούης.

Πρώτα πρώτα η μάνα του μας κέρασε αμυγδαλωτά και ύστερα κάτι άλλα γλυκά που κάποιος διπλα μου τα είπε «μπεζέδες». Την ώρα που έβγαινε

από την κουζίνα μ' έναν δίσκο φουλ στο σοκολατάκι χτύπησε ξανά το κουδούνι. Ζήτησε συγγνώμη και πήγε να ανοίξει.

Ήταν μια παρέα γύρω στα επτά οχτώ άτομα. Με μια ματιά που έριξα μου φάνηκαν άγνωστοι. Κοίταξα λίγο καλύτερα. Το σουλούπι από την τελευταία κοπέλα, που την έκρυσαν οι άλλοι, κάτι μου έλεγε. Έσκυψα, κοίταξα πιο προσεκτικά και σπάστηκα. Πότε, ρε γαμώτο, πρόλαβε η Αμαλία και έκανε κονέ με τον Σελαβή;

«Εμάς να μας συγχωρείτε» είπε ύστερα από λίγη ώρα η μάνα του. «Θα κατεβούμε για μια μπίρα στη ΜΙΝΕΡΒΑ. Εσείς διασκεδάστε». Και συμπλήρωσε: «Φρόνιμα, ε; Να είστε ήσυχοι και κόσμιοι!». Ο άντρας δίπλα της αγέλαστος, φως φανάρι δεν συμφωνούσε με την έξοδο.

Δεν πρόλαβαν να κλείσουν την πόρτα και ο Σελαβής έφερε και αράδιασε πάνω στο τραπεζάκι μπουκάλια με μαρτίνι και βερμούτ. Έκανε ένα νόημα στον Σώτο κι αυτός πάτησε τον διακόπτη και τα μισά φώτα έσβησαν. Το πάρτι άρχιζε.

Η Αμαλία φορούσε πουκάμισο με λουλούδια και LEVI'S πεντάτσεπο. Είχε κόψει λίγο τα μαλλιά,

γι' αυτό δεν τα 'χε πιασμένα τώρα με τη στέκα. Φαινόταν να περνάει καλά. Κάτι τζιτζιφιόγκοι είχαν κάνει κύκλο γύρω της και γελούσαν με κάτι που τους έλεγε. Δεν είχε έρθει να μου πει ούτε γεια. Τελείωνα το δεύτερο βερμούτ, όταν την είδα να σηκώνεται. Μήπως τώρα; Όχι. Έπιασαν με τον Σελαβή μια γωνία και μιλούσαν σε απόσταση αναπνοής ο ένας από τον άλλο. Κάποια στιγμή έβαλαν τα γέλια· μετά τσούγκρισαν τα ποτήρια τους· άπλωσε το χέρι και του 'φτιαξε τον γιακά· πλησίασε στο αυτί της και κάτι της ψιθύρισε· έβαλε τα γέλια· ξανατσούγκρισαν τα ποτήρια. Όστε έτσι λοιπόν, η Αμαλία και το καινούργιο της αμόρε. Ο καριόλης! Με είχε καλέσει μόνο και μόνο για να με ρεζιλέψει. Εκείνη τη στιγμή κάποιο από τα παιδιά έβαλε στο πικάπ ένα τραγούδι και αμέσως όλοι σηκώθηκαν για χορό. Μετά, το ένα τραγούδι διαδεχόταν το άλλο: «Τρελοκόριτσο», «Τρικυμία στην καρδιά μου»...

«Δεν σου αρέσουν εσένα τα σείικ;»

Του είπα πως θα σηκωθώ σε λίγο, καλά περνούσα, να μην ανησυχεί για μένα. Τώρα το είχαν γυρίσει στα ξένα. Με είχε κάνει ξεφτέρι ο Μικ, έτσι ήξερα την Ντόνα Σάμερ, τους Μπόνεϊ Εμ, τον Ροντ Στιού-

αρτ... Χοροπηδούσαν και έκαναν φιγούρες. Ως κι αυτός ο Σώτος κουνούσε την κορμάρα του. Έβαλα ένα ακόμα βερμούτ.

Θα πέρασε έτσι κάνα τέταρτο. Όλο έλεγα να φύγω και όλο το καθυστερούσα. Τώρα σειρά είχαν πάρει τα μπλουζ. Κι άλλα φώτα έσβησαν, μονάχα ένα λαμπατέρ έμεινε αναμμένο.

«Θέλεις να χορέψουμε;»

Γύρισα ξαφνιασμένος το κεφάλι. Είχε έρθει χωρίς να την πάρω είδηση πίσω από τον καναπέ όπου καθόμουν.

Την κρατούσα από τη μέση κι αυτή απ' τους ώμους. Ανάμεσά μας η απόσταση πάνω από μία πιθαμή. Ούτε έλεγε ούτε έλεγα τίποτα. Τέλειωσε εκείνο του Κριστόφ και ήμασταν έτοιμοι να καθίσουμε, όταν ακούστηκε το «You are my destiny» του Πολ Άνκα. Με κοίταξε, την κοίταξα και ξαναπιαστήκαμε. Αυτή τη φορά η απόσταση-πιθαμή πήγε περίπατο.

«Δεν πήρες κανένα τηλέφωνο...»

«Δεν πέρασες κανένα απόγευμα απ' το φροντιστήριο...»

Έσπαγε σιγά σιγά ο πάγος. Στον διάολο τα πολιτικά! Εμένα η Αμαλία με ένοιαζε και όλοι οι άλλοι να

πάνε να πνιγούν! Οι ρώγες της τώρα ήταν λες και ήθελαν να μου τρυπήσουν το πουκάμισο. Είχα ανάψει. Λίγο ακόμα να τριβόταν επάνω μου και θα γινόμουν ρεζίλι. Τραβήχτηκα με τρόπο. Κατάλαβε και μου χαμογέλασε.

Στο μπαλκόνι φιληθήκαμε για ώρα και δεν λέγαμε να ξεκολλήσουμε. Τι γκαντεμιά να μην έχω μαζί μου τα κλειδιά από το διαμέρισμα! Είχα όμως απορία:

«Νόμιζα ότι εσύ και ο Σελαβής... Που σας είδα μαζί... Τρέχει τίποτα;».

Έβαλε τα γέλια. Είχε γραφτεί κι αυτός στο ίδιο φροντιστήριο και ήθελε τις σημειώσεις από το *De Bello Gallico* για τα μαθήματα που είχε χάσει. Άσε που της είπε ένα πιπεράτο ανέκδοτο που την έκανε να βάλει τα γέλια. Τη φίλησα ξανά. Ήμουν έτοιμος να της ανοίξω το πάνω κουμπί στο πουκάμισο, όταν εκείνη τη στιγμή το μάτι μου έπιασε μια σκιά στη διπλανή μπαλκονόπορτα. Ο Σώτος έπαιρνε μάτι.

Έπεσα πάνω του την ώρα που γύριζε κι αυτός στο οικοτροφείο, περασμένες μία.

«Ο Αιμίλιος τα ξέρει όλα για σας! Γι' αυτό την κάλεσε...»

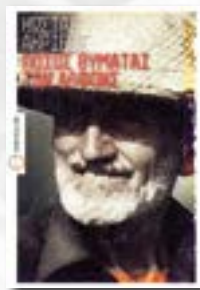
Γύρισα και τον κοίταξα δίχως να μιλήσω.

«Κι αν θες να ξέρεις, δεν θα πω τίποτα σε κανέναν για σας τους δυο!»

Το 'παιζε φίλος.

Είχε αντικλείδι και μπήκε από την κεντρική είσοδο. Εγώ έκανα ένα τσιγάρο να ξελαμπικάρει το μυαλό μου, ύστερα πήγα και τρύπωσα από το παραθυράκι της τουαλέτας. Απ' τη χαρά, ή μάλλον από τα βερμούτ που 'χα πιει, δεν υπολόγισα σωστά και η σήτα μου έγδαρε το αριστερό μπράτσο. Όμως ποιος τα υπολόγιζε τώρα αυτά. *C'est la vie!*

**ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ
ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΑΚΡΙΒΟΥ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ
ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ**

ΚΩΣΤΑΣ ΑΚΡΙΒΟΣ

ΓΑΛΑ ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ

Νεανικοί έρωτες, ποδόσφαιρο στις αλάνες, τσιγάρα στα κρυφά, φάρσες σε καθηγητές και συμμαθητές, πολιτικές ανησυχίες, σχέδια και όνειρα για το μέλλον είναι οι καθημερινές έγνοιες μιας παρέας εφήβων που μεγαλώνουν εσώκλειστοι σ' ένα εκκλησιαστικό οικοτροφείο του Βόλου της δεκαετίας του '70.

Σε μια πόλη που καθρεφτίζεται στα νερά του παρελθόντος, σε μια χώρα που προσπαθεί σιγά σιγά να συνέλθει από τα σκοτάδια της δικτατορίας, ο κάθε άθλο παρά μεγαλόσωμος Αχιλλάκος, ο ψαρμούρης Μπράσκας, ο σωσίας του τραγουδιστή των Rolling Stones Μικ και ο αριστεροπόδαρος Ζερβής είναι έτοιμοι να ανοίξουν φτερά για τα ωραία χρόνια που έπονται, ώσπου ένα τραγικό περιστατικό έρχεται να σημαδέψει τη ζωή τους.

Χρόνια αργότερα, οι ήρωες εξακολουθούν να βασανίζονται από αγωνιώδη ερωτήματα σχετικά μ' αυτό: Τι πραγματικά συνέβη; Έγιναν όλα έτσι όπως τα θυμούνται ή μήπως η μνήμη του καθενός άλλα γεγονότα τα εξωράισε και άλλα τα αλλοίωσε προς το χειρότερο; Μπορούμε να εμπιστευτούμε αποκλειστικά και μόνο τη δική μας μνήμη ή χρειαζόμαστε και τις μνήμες των φίλων μας για να μάθουμε την αλήθεια, ακόμα κι αν αυτή πονάει;